

Utskrift av rettsbok for Eidsivating lagmannsrett.
Hovedforhandling.

År 1948 den 13 januar ble lagmannsrett holdt i lagmannsrettens lokale i rettsnr. 6 i Oslo Tinghus til behandling av straffesak for Oslo og Akershus lagsogn.

Rettens formann : Lagdommer Gløersen

Meddommere : 1. lagdommer Rivertz

2. sernskriver Arcyander, Kongsberg.

Domsmenn : 1. Øivind Oddvar Jarlset, Oslo

2. husmor Astrid Lejon, Oslo

3. ingeniør Harald Birger Snilsberg, Oslo

4. Bankfullmektig Jacob Lindstrøm, Oslo.

Samtlige domsmenn har avgitt forsikring før.

Protokollfører : Knut Møgster.

Sak nr. 360 for 1946

Den offentlige påtalemyndighet
mot

Frode Halle

tiltalt for overtredelse av straffelovens § 86.

For påtalemyndigheten møtte statsadvokat Carl H. Dahl, og som forsvarer for tiltalt h.r. advokat J.B. Hjort.

Tiltalte var tilstede fremstillet av politiet.

Rettsmøtet varte fra kl 9.30 til 15.45,

År 1948 den 14. januar fortsattes sakens behandling på samme sted og med de samme domsmenn.

Til stede : De samme som igår.

Rettsmøtet varte fra kl. 9.30 til 13.00

Rettens medlemmer trakk seg deretter tilbake til domskonferanse på rettens kontor for lukte dører.

År 1948 den 19. januar fortsattes sakens behandling på samme sted og med de samme dommere.

Etter stedfunden rådslagning og stemmegivning for lukte dører blev det avsaagt slutt
Dom :

Tiltalte Frode Halle er født den 15. mars 1906, tidligere ingeniør og verneplikt løytnant i Hæren, bopel Oslo, gift, har hustru og 1 barn (1 år) å forsørge, formue c. kr. 14.000.- tidligere ustraffet .

Tiltalte er satt under tiltale ved denne rett til fellelse etter den almindelige borgelige straffelov av 22 mai 1902 § 86, jfr. midlertidig lov av 13. desember 1946 nr. 26 og landsvikloven av 21. februar 1947 § 60.

Disse bestemmelser setter straff for den som rettstridig bærer våpen mot Norge eller som under krig, hvori Norge deltar, eller med sådann krig for øie yter fienden bistand i råd eller dåd eller svekker Norge eller noen med Norge forbunden statsstridsevne.

Grunnlaget for tiltalen :

1. Tiltalte har stått som medlem av Nasjonal Samling fra 1.3.1942 til frigjøring.
2. Tiltalte meldte seg i august 1942 frivillig til Den Norske Legion hvor han tjenestegjorde ved depotavdelingen i Holmestrand. I november s.å. ble han sendt til Ostfronten hvor han deltok som kompanisjef inntil mars 1943, da hans avdeling ble sendt hjem.
3. Tiltalte meldte seg våren 1943 påny til krigstjeneste på tysk side ved en avdeling som ble satt opp i Norge. Etter en tids utdanning ble han i november s.å. sendt til Leningradfronten, hvor han inntil mars 1944 deltok som bataljonsjef og regimentsadjutant og videre en tid tjenestegjorde ved divisjonsstaben.
4. Tiltalte tjenestegjorde som sjef for skijägerbataljonen ved Louhiavsnittet i Finland fra mars 1944 til dette lands kapitulasjon, hvorefter han sammen med bataljonen dro tilbake til Norge og fratrådte som sjef ved juletider s.å.

5. Tiltalte ble i februar/mars 1945 av Quisling utnevnt til leder av Hirdens organisasjonsavdeling med grad av major, og med oppgave å sette opp de såkalte Hirdbataljoner, der skulle bestå av alle hirdpliktige mannskaper, som skulle få militær opplæring med henblikk på deltagelse i aksjoner på tysk og han virket i denne stilling til frigjøringen.

Tiltale er utferdiget etter Riksadvokatens ordre.

I tilslutning til det foran anførte om tiltaltes personlige forhold bemerkes følgende :

Tiltalte er sønn av oberettløytnant Einar Halle og har 5 søsken. Ingen av disse var medlemmer av N.S. Tiltaltes hustru hadde tidligere vært medlem, men hun melte seg ut i 1942.

Tiltalte tok eksamen artium ved Oslo Katedralskole i 1923, Han gjennomgikk så krigsskolen, hvor han tok eksamen i 1928. Etter å ha vært syk i ca 1 år, hadde han et halvt år en stilling i Norges geografiske oppmåling. Høsten 1929 reiste han til Syd - Amerika, hvor han hadde oppmålingsarbeide ved jernbaneanlegg.

Våren 1931 reiste han hjem til Norge og var først igjen ansatt i Norges geogr. Oppmåling, var deretter en tid i militærtjeneste, inntil han begynte som hospiteren ved den militære høyskole i Zürich. Samtidig studerte han ved den tekniske høyskole i Zürich, hvor han tok eksamen i 1934. Han gikk så over i vernepliktig stilling som officer og reiste til Iran, hvor han fikk stilling som assistentingeniør i et dansk. Han var der til 1937, da han reiste hjem og gjorde sin militærtjeneste i garden i 1. løytnant. Han ble så permittert og reiste tilbake til Iran, hvor han fikk arbeide i den iranske regjering. I mars/april 1940 søkte tiltalte å få ordnet med reise hjem til Norge, hvilket imidlertid viste seg vanskelig både med hensyn til pass og valuta. Han besluttet foreløpig å se tiden an, hvilket også blev tilrådet av den norske legasjon i Moskva, som hadde fått en forespørsel fra en av de andre nordmenn som oppholdt seg i Iran. Det var imidlertid stadig tiltaltes ønske å vende tilbake til Norge, og da den 1. april 1941 lyktes han å få ordnet med pass og valuta, tiltrådte han hjemreisen pr. jernbane gjennom Russland, Tyskland og Syd-Sverige. Han reiste ikke innom Stockholm i tilfelle å få nærmere opplysninger hos den derværende norske legasjon om forholdene i Norge. Med hensyn til de andre nordmenn som var bosatt i Iran samtidig med tiltalt var forholdet at to av dem reiste til England i september 1941 via India og Sydafrika, idet de hadde ventet på reiseordre gjennom den norske legasjon. En tredje nordmann hadde søkt opplysninger hos den norske legasjon i Stockholm, fikk i 1942 ornet med reise via Cape Town, og kom til England i desember dette år.

Etter at tiltalte i april 1941 var kommet hjem til Norge, hadde han endel arbeid med oppmåling inntil mars 1942 da han gikk inn i Norsk Arbeidstjeneste, hvor han fikk tjeneste ved den såkalte planavdeling. Han var også en tid adjutant hos Arbeidstjenestens sjef, Frølich Hansen. Han sluttet i Arbeidstjenesten i august 1942, da han meldt seg til Den Norske Legion hvorom nærmere nedenfor.

Med hensyn til de forhold, som er omhandlet i tiltalebeslutningen under posten 1 - 5, ~~xxxxx~~ anser retten følgende bevist og på det rene :

Ad. post 1.

Tiltalte meldte seg ved nyttårstid 1942 som medlem av Nasjonal Samling og har opprettholdt medlemskapet til frigjøringen. Han ble formelt optatt som medlem den 1/3 - 1942. Tiltalte har anført at det etter hans mening var i landets interesser at det stod noen norskfødte personer i ledelsen av landets styre etter at riksrådsforhandlingene ikke hadde ført fram, og tiltalte hadde tillit til Quisling som fører av N.S. organisasjonen. Tiltalte har ved innmeldelsen betalt kontingent til N.S.

Ad. postene 2 - 4.

I mars 1942 meldte tiltalte seg frivillig til den Norske legion. Han var klar over at han på den måten kom til å delta i krigen på tysk side, men han mente at det var i Norges interesse, at tyskerne bekjempet bolsjevikkfaren fra øst. Tiltalte tjenestegjorde først ved depotavdelingen i Holmestrand, og deretter til november s.å. til han ble se

Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie 2014 deltok som kompanisjef inntil mars 1943. En stor del av leg-
nere hadde tidsbegrensede kontrakter, dels på 6, dels på 12 måneders tjenestetid.
Tilte hadde imidlertid ikke undertegnet kontrakt med nogen tidsbegrensning for tje-
gjøringen, og måtte således være forberedt på å bli satt til krigstjeneste på tysk
under hele krigens varighet. I samsvare hermed var forholdet at han ikke ble dimmit-
sammen med sin avdeling, da denne ble sendt hjem til Norge i mars 1943. Det er såle-
ikke riktig når det i tiltalen anføres under post 3, at han våren 1943 på nytt meld-
seg til krigstjeneste. Forholdet ble at han våren 1943 automatisk ble overført til
Grafenwör av tyskerne, nord for München, hvor han kom til å delta i et "Regiment Norge"
som var blitt satt opp, bestående av norske frivillige. Det planlagte regiment utgjor-
i begynnelsen en bataljon på 7-800 mann. Det var opprinnelig en ren norsk bataljon, men
ble senere mannskapene blandet med tyskere til et felles regiment under ledelse av de
tyske oberstløytnant Jöcker. Tiltalte var den første tid sjef for den norske bataljon
men han ble etter noen måneders forløp beordret til regimentsadjutant, og deretter
tjenestegjorde han ved den tyske divisjonsstab som assistent hos en generalstabsoffic-
inntil mars 1944. Tiltalte kom til å tjenestegjøre ved Leningradfronten fra November
1943.

Tiltalte ble deretter fra mars 1944 beordret og overført til tjenestegjøring som
sjef for Skijägerbataljonen ved Louhisavsnittet i Finland. Denne bataljon, som var
tilsluttet tyskernes frontavsnitt i Finland, hadde til å begynne med stått under led-
av en tysker. Forholdet var imidlertid at dette stred mot det tilsagn som var blitt g-
til de norske frontkjempere, da de meldte seg til krigstjenesten, at de skulle komme
å stå under ledelse av norske befalingsmenn. Det var et almindelig ønske blandt skijæ-
ne at tiltalte skulle bli satt som leder av bataljonen, og dette førte så til den nev-
beordring av tiltalte, idet han ~~xx~~ avløste den tyske bataljonsjef i stillingen som ba-
aljonens leder. Tiltalte hadde ikke noget særlig lyst til å motta hvervet, men han ha
anført at han ikke kunne motsette seg beordringen. Skijägerbataljonen hadde bestått
på det finske frontavsnitt siden høsten 1943. I det nevnte avsnitt, hvor bataljonen b-
plasert, hadde den til oppgave å sikre den tyske divisjons venstre flanke. Bataljonen
hadde sin standplass på høyde med polarsirkelen. Tiltalte kom til å delta i noen kamp-
med sine folk i juni 1944, men forøverig kom folkene i det vesentlige til å ligge rol-
i sine stillinger. Bataljonen besto av 4 kompanier, og disses sjefer og samtlige mann-
skaper var norske frontkjempere. Da Finland kapitulerte fikk tiltalte ordre om å fø-
Skijägerbataljonens folk tilbake til Norge, og tiltalte ledet denne tilbake føring
først gjennom Nord- Finland og Finnmark og deretter videre gjennom Nord-Norge og
sydover. Tiltalte kom til Oslo ved juletider 1944.

Ad. post 4.

Da tiltalte under tilbakereisen befandt seg i Narvik, fikk han ordre om å infinne
søg i Oslo til en konferanse hos tyskernes øverste politisjef, Rediess. Tiltalte møtte
hos denne, som da befandt seg på Skaugum, Rediess uttalte at tiden var inne til å rett
en kraftig aksjon mot den norske motstandsbevegelsens folk, som av Rediess ble betegnet
som "banditter og sabotører," og Rediess nevnte at han i dette øymed ville gjøre bruk
av de krigsvandte nordmenn fra Skijägerbataljonen. Tiltalte har forklart at han bestem
motsatte seg å være med på dette.

Skijägerbataljonens folk ble så ført videre sydover og ble inntil videre plasert
i en forlegning på Mysen.

Den 10/2 - 1945 møtte tiltalte etter tilkallelse hos Quisling, som overfor tiltal-
redgjorde for en plan om at bataljonens folk skulle giscen motorutdannelse, idet den
med dette formål for øye skulle fordeles i forskjellige kompanier sammen med blandt
a. motorutdannede folk fra det tyske ordenspoliti. I disse kompanier skulle også
delta folk fra Hirdens alarmerhet., som allerede stod under ledelse av det tyske orden
politi. Quisling uttalte imidlertid samtidig at han arbeidet for en plan om å frigjør
samtlige hirdfolk fra tysk overledelse, idet de skulle legges under Quisling som øvers
hirdsjef.

I mitten av februar 1945 kom den detaljerte ordre fra Rediess om oppdelingen av
Skijägerbataljonen i kompanier sammen med tyskere under ledelse av det tyske ordens-
politi.

Tiltalte hadde deretter konferanser om denne ordning med den tyske politigene Frantz og lederen av den tyske Einsatzstab Leib. Tiltalte har forklart at han ogs overfor disse motsatte seg den av tyskerne påtenkte ordning av oppdeling som nevnt av Skijægerbataljonen, og retten finner grunn til å anta, at denne tiltaltes forklaring er riktig. Tyskerne ble rasende over denne opptreden fra tiltaltes side og truet med å sende tiltalte til fortsatt krigstjeneste i Tyskland, hvilket forøvrig tiltalte var forberedt på å finne seg i på grunn av den kontrakt om tjenestegjøring uten tidsbegrensning, som han opprinnelig hadde undertegnet.

Forholdet ble så, at tyskerne organiserte den planlagte oppdeling av Skijægerbataljonen, som ble plassert i 6 kompanier sammen med folk fra Hirdens alarvenhet og fra det tyske ordenspoliti på forskjellige standplasser, hvor iblandt forlegningen Vikersund er mest kjent på grunn av dette kampanis deltagelse i kampene på Eggedalsskogen. Kompaniene stod i henhold til planen under ledelse av det tyske ordenspoliti. Tiltalte ble frabeordret sin stilling i Skijægerbataljonen og fratrådte den 20/2 - 1945.

Den 1/3 - 1945 ble der av øverste hirdsjef, Quisling, gitt en ordre om oppsett av en hirdbataljon i hvert fylke. Der vises i ordren til den opsatte plan, og om formålet med planens iværksettelse :

Tiltalte hadde på forhånd vært tilkalt til Quisling som konfererte med ham om planen, og tiltalte har anført at han personlig likte at denne planen ble satt i verk. Tiltalte la herunder særlig vekt på at planen tilsiktet å få samtlige hirdfolk (forbigående vesentlig folk fra H.A.E. og H.B.V. og de våpenutdannede hirdmenn) frigjort fra tyskernes direkte overledelse og lagt inn under Quisling som øverste hirdsjef. For var at hirdfolkene som var plassert i H.A.E. hittil hadde stått under den tyske politisjef Redies overledelse. Tiltalte har anført at gjennomføringen av denne plan kunne bidra til å motvirke det han anså som en fare, nemlig at hirdens tropper kunne bli satt inn i kamper mot motstandsbevegelsens folk og også mot mulige invasjonstrupper.

Tiltalte gikk med på å overta stillingen i Hirdstaben hvori han fikk som oppdrag å gjennomføre de militærtekniske detaljer m.v. i samband med planens gjennomføring. For overtagelsen av stillingen var det også et motiv for tiltalte at han derved skulle bli sendt til fortsatt krigstjeneste i Tyskland, hvilket han angivelig var imot.

Den 20/3 - 1945 ble ss Hauptsturmführer Frode Halle beordret fra samme dato til tjeneste i hirdstaben som sjef for organisasjonsavdelingen.

Den 22/3 - 1945 ble han beskikket til major (han hadde nemlig ønsket å få en militær tittel og ikke en tittel som hirdmann)

Den 23/3 s.å. ble der gitt en plan for bevæpningen av hirdbataljonene. Det var meningen at tyskerne skulle stille den nødvendige bevæpning til rådighet for bataljonene.

Den 26/3 - 1945 ble der av tiltalte gitt ordre til I og III hirdfordelinger om framrykk 28/3 s.å i Oslo til deltagelse i en aksjon sammen med det tyske politi. Disse ordre ble imidlertid tilbakekallt den 28/3 - 1945.

Den 7/4-1945 ble der av tiltalte sendt et skriv til III hirdfordeling hvori de detaljer ble gitt meddelelse om oppstillingen av hirdbataljonene. Der skulle oppsettes en bataljon i hvert fylke i henhold til en opsatt plan. Disse bataljoner skulle i framtiden danne grunnlaget for hirdens organisasjon i hele landet. Målet var å gi alle hirdpliktige en militær opplæring og organisere dem med omsyn på mobilisering. Alle hirdpliktige skulle innkalles etter hvert og utdannes minst en måned. Bataljonene skulle til enhver tid ha minst 40 mann pr. kompani innkallt og under våpen. De nødvendige førere skulle utdannes i et kurs ved Hirdens førerskole.

I et skriv av 17/4-1945 til alle hirdfordelingerne anfører tiltalte at bataljonens innsats normalt skal foregå innen fylket i samarbeid med fylkesførerene. Den viktigste oppgaven er å opprettholde ro og orden anføres det i skrivet.

I et skriv av 1/5-1945 fra tiltalte til den tyske Einsatzstab i Oslo anføres at 15 bataljoner nå er under oppsettning, og at disse ved siden av sin utdanning stadig har aksjoner å gjennomføre. Der uttales beklagelse fra hirdstabens side over at hittil ingen andre våpen enn geværer var blitt stillet til bataljonenes rådighet. Videre anføres at hirdstaben alltid har fremholdt at for den innsats som kan komme i tale er geværer utilstrekkelig og helt uegnet bevæpning. En vil i almindelighet måtte regne med innsats i skogland og med en motstander vel utstyrt med automatiske våpen. Der vises i skrivet til de siste dagers hendinger i Eggedal, hvor også hirdavdelinger deltok. Disse hendinger viser, anføres det, hva bataljonene når som helst kan komme til. Det henstilles til Einsatzstab, at den gir klar beskjed om utsiktene til hirdbataljonenes bevæpning.

Det er på det rene at tiltalte virket i sin stilling i Hirdstaben til frigjøring. Med hensyn til forholdene vedkommende Skijægerbataljonen merkes at det fra folkene i denne bataljon var gitt meddelelse til ledende hold i Tyskland om oppløsningen av bataljonen, som var blitt foretatt av Rediøss. Forholdet ble inberettet til Himmler, som angivelig har vært misfornøyd med den foretatte oppdeling, hvorfor han ga ordre at Skijægerbataljonen skulle reorganiserees som en samlet enhet. Dette ble imidlertid ikke gjennomført, idet frigjøringen i mellomtiden fant sted.

Retten anser det godtgjort at tiltalte ved sine handlinger og forhold slik som er beskrevet foran har gjort seg skyldig i forbrytelser mot straffelovens § 86, idet ved sine handlinger og forhold som beskrevet har ytet rettssridig bistand til N.S. og tyskerne. Tiltalte har hatt forståelsen av dette, og han har videre vært klar over at Norge befandt seg i krigstilstand med Tyskland i løpet av det tidsrom da hans handlinger ble begått. Tiltalte kan ikke høres med at det var en handling i fedrelandets interesse at han påtok seg det oppdrag å organisere hirdbataljonene som foran nevnt. Tiltalte kan etter rettens mening forståelse av at det var en fare for at såvel Quisling som hans folk kunne benytte hirdbataljonene til innsats i kamper såvel mot motsattnsbevegelsen som mot mulige invasjonstropper. Utdragene i de foran siterte skrivelser fra tiltalte taler forsåvidt et tydelig språk. Selv om forholdet tilsynelatende ble at bataljonene formelt ble overført fra tyskernes ledelse til Quisling som øverste hirdsjef., kunne ikke tiltalte stole på Quislings angivelige uttalelser om at bataljonene ikke skulle bli benyttet til virkelige kamper. I denne forbindelse påpekes at tiltalte selv viser til hirdens opptreden i kampene i Eggedal, idet han med dette for øye krever større bevapning av hirdens folk. Når tiltalte viser til den foran nevnte siterte anførsel fra ham at bataljonenes oppgave skulle være å "opprettholde ro og orden", kan han heller ikke høres med dette til sin undskyldning. Det er forsåvidt tilstrekkelig å vi til det forhold at oprettholdelsen av ro og orden hørte under sjefen for Politidepartementet, Jonas Lie, og det er ikke tvilsomt at denne var av en meget aggresiv natur, ikke ville vike tilbake for å anvende hirdbataljonene til kamphandlinger mot organiserte norske styrker.

Retten finner imidlertid grunnlag til å annta, at tiltalte subjektivt neppe har noe ønske om at slike kamper mellom nordmenn innbyrdes skulle finne sted på basis av organiserte hirdbataljoner. Det antas derfor at uttrykket i tiltalens post 5 om at den militære opplæring skulle skje "med henblikk på" deltagelse i aksjoner på tysk side ikke er helt treffende. Det som retten legger til grunn for sin vurdering er det forhold som må anses på det rene, at tiltalte derved, at han organiserte opplæringen og planene til rette tok en alvorlig risiko for at de organiserte styrker av de nasistiske makthavere og eventuelt tyskerne kunne bli anvent til innsats i kamper mot samlede norske styrker. Etter dette finner retten at tiltalte, med den nevnte reservasjon med hensyn til tiltaltes hensikt, i post 5 må anses straffskyldig for post 5's vedkommende etter straffelovens § 86, idet tiltalte har vært klar over at han ytet fienden bistand.

Straffen for tiltaltes forbrytelse blir å fastsette til tvangsarbeid.

Lagmannen, den ene lagdommer, sornsriver Arctander, og domsmann Harald Snilsberg voterer for en straff av 9 års tvangsarbeid. Domsmann Astrid Lejon voterer for 8 år, og lagdommer Rivertz og domsmennene Jarlseth og Lindstrøm voterer for tvangsarbeid i 7 år.

Etter den nevnte votering blir straffen å fastsette til 8 års tvangsarbeide. Straffelovens § 62 er bragt i anvendelse.

Ved straffens utmåling er i skjerpene retning lagt vekt på at tiltalte er en mod mann som hadde en lang og god utdannelse bak seg, da han begikk sine handlinger. Det legges en vesentlig vekt på at han var officer i den norske hær da hans straffbare forhold ble begått. Han hadde som officer en særlig plikt til å vise lydighet og tros overfor fedrelandet og til og til å holde seg til de direktiv som utgikk fra landets ledende myndigheter i England. Videre har han forbrudt seg på en alvorlig måte derved at han som norsk officer i ca 40 år deltok i krigstjeneste på fiendens side. Og det har vært et særlig alvorlig forhold at han stillet sine militære innsikter til fiendens rådighet derved at han var med på å organisere hirdbataljonene som beskrevet. På den annen side har retten tatt i betraktning at tiltalte den hele tid har utvist en forholdsvis ren opptreden. Det er ikke overført ham noen som helst handling av sjofel natur. Og retten legger i hans favør vekt på at han la for dagen en bestemt opptreden overfor Rediøss og de andre tyskere Frantz og Leib., med hensyn til oppdelingen av Skijægerbataljonen som ble satt i verk fra tysk side. Det skal videre bemerkes at tiltalte under oppholdet

i Tyskland ved flere anledninger bisto sine landsmenn med hensyn til permisjoner og hjemsendelse.

De foran nevnte 3 dommere, som har votert for en frihetsstraff av 7 års tvangsarbeid har i sterkere grad en rettens øvrige medlemmer funnet grunn til å la tiltalte høres med at han i overveiende grad hadde tillid til at de organiserte hirdstyrker ikke ville bli brukt i avgjørende kamper mot organiserte norske styrker. Også disse voterende er imidlertid av den oppfatning at tiltalte må ansees straffskyldig for bi til fienden også etter tiltalens post 5, idet han ved sitt arbeid hitførte en fare at fienden og N.S. medlemmer kunne dra nytte av det utførte organisasjonsarbeide.

Retten finner ikke grunnlag for å ta tilfølge den fra påtalemyndighetens side nedlagte påstand om inndragning i medhold av landsviklovens § 14. Påstanden angår et beløp begrenset opad til kr. 15.000.- . Etter det opplyste er det på det rene, at tiltalte har en nettoformue av ca. kr. 11.000.-. Videre merkes at hans hustru allerede 1942 meldte seg ut av N.S., og at familien vil trenge det nevnte beløp til sitt uhold, når forholdet er at tiltalte blir undergitt en fengselsstraff som fastsatt.

I medhold av landsviklovens § 11. blir tiltalte å fradømme de i samme lovs § 1 under punktene 1, 2 og 4 nevnte rettigheter for en tid av 10 år.

Videre fradømmes tiltalte for alltid sin stilling som offiser i den norske krigsmakt.

Påstand om saksomkostninger er ikke nedlagt.

Tiltalte har sittet i varetektsarrest siden 11. mai 1945 og vil få fradrag her.

Doms slutning.

Tiltalte Frode Halle dømmes for forbrytelser mot straffelovens § 86, jfr. landsviklovens § 60 og straffelovens § 62, til tvangsarbeide i 8 - åtte - år.

For en tid av 10 - ti - år fradømmes tiltalte i medhold av landsviklovens § 11 de i samme lovs § 10 under nr. 1, 2 og 4 nevnte rettigheter.

Han fradømmes for alltid retten til å være offiser i den norske krigsmakt.

Tiltalte frifinnes for påtalemyndighetenes påstand om inndragning.

I frihetsstraffen fragår 984 - nihatredre fire og åtti - dager for utholdt varete arrest.

Dommen ble lest opp for åpne dører i nærvær av ~~klikk~~ domfældte aktor og fore Domfældte ærklerde at han tok betenkningstid og han overleverte et eksemplar " Meddelelse til domfældte " i utfylld stand. Han ble gjort kjent med at opplesning dommen trer i stedet for forkynnelse. Domfældte ønsket betenkningstid. Lagdommer Rivertz, som den hele tid hadde deltatt i sakens behandling, således også i domskonfansen og vateringen, var p.g.a. sykdom forhåndret fra å være tilstede ved dommens avlesning, jfr. domstållovens § 15.

Retten hevet.

P.J. Gløersen

Ivar Arctander

H. Snilsberg J. Lindstrøm.

Astrid Lejon.

Ø. Jarlseth.

Uten betaling til offentlig bruk. :
Riktig avskrift bevitnes :